

vil dog ogsaa have sine Bønsøgeligheder. Nu spurgte den høitærede Minister, hvad det kunde nytte, om disse Stiftelser nu i 2 Aar fik denne $\frac{1}{4}$ pCt. mere halvvaarlig; thi saa om 2 Aar og til evig Tid, som den høitærede Minister udtrykte sig — foreløbig er det da kun sikkert i 10 Aar — mistede de denne $\frac{1}{4}$ pCt. igjen. Derved er at bemærke, at det ikke er 2 Aar det dreier sig om — takket være en Bestemmelse i Loven — men 5 Aar. Staten giver nemlig ved Konverteringen en Godtgjørelse af $1\frac{1}{2}$ pCt. af Nominalbeløbet. Derved er man jo i Stand til at dække Forskjellen i 3 Aar, og ved Hjælp af det af os stillede Vædringsforslag ere vi jo i Stand til at dække det Manglende i 2 Aar. Det vil sige, altsaa i det Hele i 5 Aar. I Løbet af 5 Aar vil der jo ved Legaternes Bestyrelser i personel Henseende kunne finde saadanne Forandringer Sted, at det vil være muligt uden at formindste Kapitalen at indvinde den Forskel i Renten, som her er Tale om. Det var det, vi tænkte os at opnaa derved. For øvrigt kan man jo ikke se, hvorledes Situationen vil være om 5 Aar, om Pengene muligvis til den Tid ville kunne anbringes fordelagtig paa anden Maade. Jeg tror nu, at der ved vort Forslag vil gives en Respit, som maa erkjendes ikke at være ubillig. Derimod skal jeg give den høitærede Finantsminister fuldkommen Ret i, at det kan have været urigtigt af os at opstille det som en Ret for de Baagjældende. Jeg maa paa egne og min Medforslagsstillers Vegne bede undskyldte, at vi ikke have kunnet undersøge dette Forhold saaa nøje, som vi kunde have ønsket; den hele Behandling er jo foregaaet temmelig hurtigt, og der maa jo udtræves ganske særlige Dplysninger, Udskrifter af Stiftelsernes Anbringelse af deres Penge osv., forinden man kan komme til et ganske klart Resultat i saa Henseende. Vi have anvendt det Udtryk, som er brugt i Motiverne til det af den høitærede Finantsminister forelagte Lovforslag, nemlig „velgjørende Stiftelser og Legater“; men jeg vil iøvrigt sige, at dersom man kunde opnaa til 3die Behandling at faae Vædringsforslaget saaledes formuleret, at disse Institutioner fik en Afgang til denne Begunstigelse — f. Ex. om det overlodes Finantsministeriet at bedømme, om de vare værdige eller ikke værdige — saa skulde jeg for mit Vedkommende ikke have Noget derimod. Det er en Selvfølge, at vi ikke have tænkt paa saadanne Stiftelser, der ikke understøtte Trængende, vi have kun tænkt paa saadanne, der understøtte Trængende, for hvem en Medgang i deres Indtægter med $\frac{1}{8}$ vil være et ganske overordentligt føleligt

Tab. Jeg skal naturligvis forsøge at faae dette taget under nærmere Overveielse til 3die Behandling. Foreløbig agter jeg at fastholde Vædringsforslaget i den foreliggende Form.

Finantsministeren (Estrup): Jeg tror, at det ærede Medlem, som nu satte sig, med Sikkerhed kunde forudsætte, at der ikke fra Regeringens Side vil blive lagt nogen Bønsøgelighed i Veien for Forandringer i saadanne Fundatser, som han nævnte, hvori det udtrykkelig er bestemt, at Kapitalen skal være anbragt i kongelige danske 4 pCt. Obligationer. Det forekommer mig ligefrem at være en Selvfølge, at naar de kongelige danske 4 pCt. Obligationer forsvinde, saa er der al Anledning til at foretage en tidsvarende Forandring i Fundatserne. Derimod er jeg ikke saa vis paa, at det ærede Medlem regnede rigtig, naar han gaar ud fra, at man ved en saadan Operation fra Statens Side i to Aar og ved at forbruge de $1\frac{1}{2}$ pCt., der udbetales ved Ombytningen af Obligationerne vilde kunne holde Livet i 5 Aar eller rettere vilde kunne holde Forretningen gaaende i 5 Aar. Det forekommer mig nemlig noget tvivlsomt, om de, der have Tilshyn med saadanne Legater, ikke ville betragte disse $1\frac{1}{2}$ pCt. som en Del af Kapitalen og altsaa ikke ville gaa ind paa, at de ligefrem uddeles som Legater, med andre Ord, at en Del af Kapitalen bliver spist op. Det er jeg ikke vis paa. En Bemærkning har det ærede Medlem fuldstændig Ret i, og det er, at ikke blot disse Legater, men overhovedet de, der i Stedet for Konvertering ville modtage kontant Udbetaling af deres Obligationer, kunde blive sat i Forlegenhed ved at modtage denne Udbetaling i Martz, idet som bekendt Martz Termin ikke er nogen Omsætningstermin af nogen Betydning. Jeg har, jeg kan sige selvsølgelig, ikke været blind for denne Ulempe, der vilde følge af Lovforslagets Bestemmelse, men sikkert er det, at jeg ikke kunde have opnaaet de Laanevillkaar, som Lovforslaget indeholder, dersom Udbetalingen skulde have været udsat til Juni Termin. I saa Fald vilde jeg enten direkte gennem en lavere Kurs eller indirekte, som Tilfældet har været i Norge, maattet nøies med en lavere Mellemrente af Pengene, indtil man i Virkeligheden kunde bruge dem, have maattet betale og betale meget klæffeligt derfor. Jeg anstaa det imidlertid ikke for at være forsvarligt at paabebyrde Statskassen ved denne Omsætning et meget betydeligt Offer, blot af Hensyn til denne ikke usandsynlige Ulempe og til det mulige Tab, som der delvis kunde fremkomme for dem,